

El "barco"

Vet aquí una pregunta que, en aquests darrers mesos, ens han fet moltes vegades: ¿Es veritat que el mot *barco*, fins ara considerat un barbarisme, ja ha estat admès oficialment? I la resposta és ben clara i categòrica: No, no és veritat, és absolutament fals. Aquest mot no figura, efectivament, en cap de les llistes de novetats en el Diccionari acadèmic que, en els darrers anys, ha donat a conèixer la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans. I quan diem que un mot, fins ara no inclòs en el Diccionari Fabra, ja ha estat admès oficialment, volem dir precisament això: que figura en una d'aquestes llistes. D'altra banda, aquest mot tampoc no ha estat recollit per la Gran Enciclopèdia Catalana, cosa que, en el cas afirmatiu, tenint en compte l'assessorament lingüístic que ha rebut aquesta obra, hauria permès parlar, en certa manera, d'admissió oficial, o si es vol, més exactament, oficiosa.

La insistència en aquesta pregunta sembla indicar que hi ha qui s'ha dedicat a divulgar una informació falsa, cosa que és molt de doldre. Però potser tot prové de l'ús que s'ha fet d'aquest mot en mitjans de difusió dels quals hom espera —en bona lògica, i amb tot el dret i

la raó— un llenguatge modèlic, al qual per ara, malauradament, els seus responsables no aspiren pas. Pel que en sabem, l'ús de certs mots considerats incorrectes no obeeix sempre a la ignorància d'aquest fet sinó al propòsit deliberat de servir-se'n perquè són formes del llenguatge col·loquial, sense pensar, però, que això és causa de grans perplexitats i de greus confusionismes. Formes com *navi*, *vaixell* o *navili* no són estranyes gairebé a ningú, per més que hom digui *barco* habitualment, i són les primeres les que espera sentir en una pel·lícula o llegir en un llibre.

Sobre la forma *barco*, Coromines dona la informació següent: "creació portuguesa i castellana per derivació, que a Galícia ja es documenta en el Ss. XIII-XIV, i que potser aviat passà al català (no goso descartar del tot la possibilitat que ací sigui de procedència mossàrab, si bé no és probable); en tot cas avui està arrelat a tot el territori lingüístic (per bé que encara el rebutgi la llengua literària), i ja es troba en velles cançons populars". Potser hom pot pensar, doncs, en la conveniència d'admetre aquest mot, però de moment res no justifica que es parli d'aquesta admissió com d'un fet.